צד כרת לא פריך. לפי שלזו שהוא בשמיטת לחטאת לזו עונש כרת על הבאתו ולזה שגגת כרת הוא בה ופסח עונש כרת על הבאתו: **משם נמי לייתי.** לפסול [י] בשלה לשמו מבעין מצילה ופרכינן וליכתב דינא ולייתי במה הלד ולקריבא להך מתקפתא משום לתיכא למיפרך מה להלד השתא שבהן שכן יש בהן לד כרת. ומשני לבן עזאי משם מפירכא אחריתא מסלק ליה ללא לייתי בבנין אב דפריך מה להלד השתא שבהן שלשו בעבור. פסח קרי ליה קרבן בעור כדאמרן בסדר יומא בפ' הוליכו לו (דף נח.) משום דלתי בכינופיה: **גמרא גמיר לה.** מפי ע"ג וקניס כדתנן [יח:]: **לחדד בתלמידיו.** שיקשו לו ת"ש שיתנו לבם להיות חריפין עליו ת"ש שיתנו לבם להיות חריפין לדרוש קלים וחמורים מלילהן כבן עזאי: **מתני' וקבל ממך וזרק כו'.** לו לו קתני קבל לו הלך לו זרק [ב]: **לו לשמו ושלא לשמו.** שחשב בעבודה אחת לשמו ושלא לשמו: **אלא לפשר בלא הילוך.** הלכך לא מצינת לאפוקי: **המשלח במקום שהוא צריך להוליך.** הולכה זו מחשבה פוסלת בה אם חישב בה שלא לשמה ובגמ' [טו:] מפרש למילתי' מאי צריך ומאי אין צריך: **גבי והקריבו.** דכתיב בעולה ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן הכהנים [יג] את הדם זו קבלת הדם ונלמד שצריך לקבלו בכלי: **אתה אומר כו' או אינו אלא (ג) לזריקה.** להא לשון הקרבה למזבח הוא דכתיב לכהן המקריב אותה וגו' והאי נמי בהקרבה למזבח משמעי דהיינו זריקה אבל קבלה לא צריך [כלי] [יד] מאחר מועד ומילך: **כשהוא אומר כו' זו קבלה הדם.** [ו] דלאשכחן קבלה בעולת סיני (שמות כד) ויקח משה חצי הדם ויתן בגתות. ותע"ג להקרבה לשון הולכה היא כדלמרן לעיל (דף ד.). והקריב הכהן את הכל זו הולכת אברים לבדם [טז] הכא כיון דזימנין הולכה [יז] ליתיה כלל כמו [יח] השותו בלי הולכה הוא לא כתב לה קרא ומקבלה הוא דכתב לה [יט] והיכא לתיקריבא הולכה בלא קבלה דמקבלה נפקא לן דהויא עבודה מלפקא לחמנא לקבלה בלאון הולכה: **בהן כשר.** לאפוקי חללים ובעלי מומין: **ובלי שרת.** שיהו מלובשים בגדי כהונה לכהנים [יט]

אתה אומר זו קבלת הדם כו'. לעיל (דף ד.) פי' בקונטר' דמוקמינן והקריבו בקבלה ולא בהולכה משום דהוקריבו נאמר מיד אחר שחיטה וקבלה היא עבודה לחשונה שאחר שחיטה ולפירושו קשה היכי בעי למימר הכא מי מינו שלא זריקה גרמה דמוקמי' לה בקבלה או בזריקה לפי שהן עבודות חשובות שתי לפשר לבטלן מה שאין כן בהולכה [ו]:

בבהן כשר ובכלי שרת. פירש בקונטרס כלי שרת בגדי כהונה וקשה דהא נפקא לן לקמן בפרק שני (דף יח:) מקרא לתין בגדיהם עליהן תין כהונה עליהן והוו להו זריס ופשיטא בעבודה דלא מעכבא כפרה ויש לומר דתי לאו גזרה שוה דהכא הוה אמרינן מה שהקפידה תורה לממוסר בגדים תיהוי היכא דכתיבי בגדים אבל היכא דלא כתיבי בגדים לא הו